

POLITICILE SOCIALE, INSTRUMENT DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A CALITĂȚII VIEȚII POPULAȚIEI¹

IOAN MĂRGINEAN

Obiectivul urmărit în această lucrare este acela de a pune în evidență măsurile de politici sociale care pot contribui la îmbunătățirea calității vieții populației României. În acord cu definiția larg acceptată, calitatea vieții este un domeniu multidimensional care include practic toate aspectele ce sunt în legătură cu viața oamenilor, de la diferitele condiții în care ei trăiesc, la activități, percepții, evaluări și bunăstarea subiectivă (Mărginean, Precupețu, coord., Paradigma calității vieții, București, Editura Academiei Române, 2011).

Nivelul calității vieții individuale, a grupurilor și comunităților umane depinde de foarte mulți factori începând cu ceea ce întreprinde fiecare persoană în parte, familia sa și comunitățile, precum și intervențiile de politici publice, inclusiv măsurile de politici sociale.

În această contribuție doresc să continui analizele mele anterioare în domeniul enunțat, având în vedere stadiul actual de dezvoltare a societății românești și o serie de obiective pe care le consider a fi recomandat de a se atinge în viitor.

***Cuvinte-cheie:** calitatea vieții, politici sociale, beneficii monetare și în natură, servicii sociale.*

RELAȚIA DINTRE CALITATEA VIEȚII ȘI POLITICILE SOCIALE

În abordarea calității vieții populației pornim de la faptul că avem de-a face cu un domeniu multidimensional, care include, practic, toate aspectele care sunt conectate în viața oamenilor, de la diversele condiții (fizice, sociale, economice, politice etc.) în care ei trăiesc, activitățile pe care le desfășoară: percepțiile, evaluările și bunăstarea subiectivă – stările de satisfacție, fericire, anomie, frustrare etc. În cercetările efectuate la ICCV asupra calității vieții am dezvoltat o schemă de operaționalizare a calității vieții cu 25 de dimensiuni, iar unele dintre ele, la rândul

---

Adresa de contact a autorului: Ioan Mărginean, Institutul de Cercetare a Calității Vieții al Academiei Române, Calea 13 Septembrie, nr. 13, sector 5, 050711, București, România, e-mail: imargin@iccv.ro.

¹ O formă preliminară a acestui text a fost prezentată la Conferința Internațională organizată de către ICCV la împlinirea a 25 de ani de la înființarea sa, București 23–25 aprilie 2015.

lor, pot fi divizate în două sau trei subdimensiuni, cu indicatori obiectivi și subiectivi (Mărginean și Precupețu, coord., 2011).

Nivelul calității vieții individuale, al grupurilor și comunităților depinde de mulți factori, începând cu ceea ce întreprinde fiecare persoană și familia sa, continuând cu intervențiile la nivel comunitar și sfârșind cu măsurile de politici publice, dintre care aici ne vom referi la cele sociale propriu-zise sau care interferează cu acestea. Cât privește definirea politicilor sociale, este de luat în considerare abordarea lui Anderson (1984), și anume faptul că acestea constau în intervențiile autorităților publice în legătură cu condițiile de viață ale oamenilor, dar și ceea ce acestea refuză să întreprindă. Prin urmare, este vorba, în primul rând, de deciziile pe care le iau autoritățile de intervenție sau nu în domeniul politicilor sociale și apoi de măsurile de implementare a acestora, în cazul deciziilor afirmative. De aici rezultă că în analizele de politici sociale trebuie avute în vedere toate elementele: ce decizii se iau, respectiv de intervenție sau de neintervenție, cum se acționează în cazul variantei decizionale afirmative, și, evident, care sunt rezultatele aplicării diferitelor măsuri – grad de acoperire și accesibilitatea celor îndreptățiți a beneficia de o măsură sau alta, impactul, inclusiv în sfera calității vieții beneficiarilor respectivi (Mărginean, 2004).

Introducerea unor măsuri consistente de politici sociale, începând cu ultimele două decade ale secolului al XIX-lea, cu asigurări de pensii de bătrânețe pentru îngrijirea sănătății și în caz de șomaj, mai întâi în Germania și apoi și în alte state europene, s-a dovedit a fi un factor important de suport pentru populație, pentru dezvoltarea de ansamblu a societății, precum și pentru domeniul afacerilor. În acest ultim caz, este vorba de facilitarea creșterii predictibilității în derularea activităților respective. Așa cum este cunoscut, nu a fost însă vorba de un proces bazat pe un consens general, dimpotrivă, acțiunile menționate au întâmpinat opoziție din partea celor care vedeau în asigurările sociale întărirea rolului statului în detrimentul familiei, al comunităților locale și al organizațiilor religioase (Mărginean, 1994).

Un puternic consens al forțelor sociale și politice asupra intervenției autorității de stat pentru politici sociale extinse s-a realizat în Europa de Vest după cel de-al Doilea Război Mondial, ceea ce a condus la constituirea unui sistem dezvoltat de protecție socială, un așa-numit „stat al bunăstării” (*welfare state*). Evident că au fost și se mențin și în prezent anumite diferențieri între țări în ceea ce privește dimensiunile statului bunăstării, resursele alocate, acoperirea cu beneficii contributive și noncontributive și mărimea acestora, de la grupul de țări din zona nord-vestică, unde se înregistrează alocații generoase la țările sudice și estice, cu un nivel mai scăzut al intervențiilor de politici sociale, tipul rezidual (Esping-Andersen, 1990).

În același timp, măsuri relativ extinse de politici sociale au fost adoptate și în statele în care s-a instaurat regimul comunist. Dacă avem în vedere România, menționăm, pe de-o parte, desființarea asigurărilor private, nerecunoașterea șomajului, dar și extinderea asigurărilor sociale de pensii, servicii sociale generale

de îngrijirea sănătății, educație și de asistență socială (cu accent pe cele de tip instituțional), în condițiile unui nivel scăzut al cheltuielilor de protecție socială (Mărginean, 1994; Zamfir și Zamfir, coord., 1995; Zamfir, coord., 1999).

Revenind la analiza generală, este de reținut și faptul că acordul asupra unor politici sociale extinse s-a diminuat odată cu încheierea perioadei boom-ului economic în anii '80 (criza petrolului, de exemplu), prin revigorarea ideologiei libertariene. În realitate, însă, în multe țări europene statul bunăstării continuă să fie unul dezvoltat cu alocări și beneficii substanțiale. De reținut că, în cadrul UE, politica socială este un domeniu ce se caracterizează prin subsidiaritate către țările membre, dar sunt abordări legate de obiective de urmărit și mod de acțiune: Carta Socială (1992), metoda coordonării deschise (Vandenbroucke, 2001) etc.

La rândul său, relația dintre politicile sociale și calitatea vieții a fost evidentă de la începuturile preocupărilor în acest nou domeniu ce a intervenit în anii '70 ai secolului trecut. Poate cel mai bun exemplu l-a constituit Programul „Marea Societate”, adoptat în SUA (1964), cu evidențierea unor obiective naționale specifice: reducerea sărăciei, crearea de locuri de muncă, accesul la educație etc. și care sunt măsurate prin indicatorii sociali (Bauer, ed., 1966, apud. Mărginean, Bălașa, coord., 2002, 2005).

Prin acest Program adoptat de Partidul Democrat, numit și „Războiul împotriva sărăciei”, contestat de Partidul Republican, SUA recuperează parțial din avansul în domeniul politicilor sociale înregistrat prin statul bunăstării în Europa Occidentală.

Printre categoriile mari de politici sociale se situează: reglementările legale; drepturi; criterii; condiții și obligații; cadrul organizațional administrativ; elaborarea de programe și de măsuri de implementare a prevederilor legale; constituirea resurselor financiare necesare de natură contributivă și noncontributivă; acordarea de beneficii monetare și furnizarea de servicii sociale și personale (de la educație și îngrijirea sănătății la asistența socială), inclusiv prin parteneriate public – privat.

OBIECTIVE DE POLITICI SOCIALE DESTINATE SĂ CONTRIBUIE LA ÎMBUNĂȚĂȚIREA CALITĂȚII VIEȚII ÎN ROMÂNIA

Dacă în lucrările anterioare am analizat mai multe aspecte referitoare la politicile sociale în România, începând cu primii ani ai tranziției la democrație și economia de piață (ultimele două lucrări au apărut în anul 2014), de această dată doresc să fac anumite remarci referitoare la direcțiile de acțiune dezirabile în domeniul politicilor sociale luând în considerare actuala situație și voi menționa, mai degrabă, obiective de atins pentru îmbunătățirea calității vieții populației

Fără îndoială că în ultimii 25 de ani, în România s-au adoptat multe măsuri de protecție socială pentru a se restructura și completa vechiul sistem, respectiv

măsurile de introducere de noi reglementări și beneficii. Luând în considerare toate aceste schimbări, constatăm că în prezent avem de-a face cu un sistem mult îmbunătățit de politici sociale, dar el trebuie în continuare completat, mai bine finanțat și administrat eficient, eliminându-se cazurile de supraprotecție, abuz și corupție.

1. O mai consistentă finanțare a sistemului de politici sociale, pentru a se asigura acordarea de suport persoanelor îndreptățite la protecție socială (pensii, alocații și indemnizații bănești, diverse bunuri, servicii de îngrijire a sănătății și de asistență socială); încasarea obligațiilor de plată la bugetele publice (impozite, taxe și contribuții de asigurări sociale).

Desigur, repartizarea cheltuielilor bugetare se realizează printr-un demers complex, cu multe cerințe, dar consider că domeniul social este nefiresc lăsat la urmă, deși în multe situații este vorba chiar de siguranța vieții oamenilor, de la vârstele cele mai fragede la bătrânețea înaintată.

La rândul lor și veniturile bugetare sunt reduse, 31,7% din PIB în anul 2014, iar cheltuielile au fost de 33,6%, respectiv un deficit de 1,91% (MFP). O mai bună colectare a datoriilor la buget ar mări resursele acestuia. Totodată, deși reducerile de impozite și taxe pot fi oricând justificate, ele nu ar trebui să afecteze veniturile bugetare. Doar în măsura în care se înregistrează excedente în raport cu nevoile identificate, fără a se impune restricții și cu atât mai puțin reducerea beneficiilor îndreptățite, sunt de acceptat astfel de diminuări de taxe și impozite.

Aceste remarci le consider valabile și în cazul reducerii contribuțiilor la pensii plătite de către angajatori (octombrie 2014), respectiv prevederile de reducere a TVA la alimente (din iunie 2015).

Totodată în actualul angajament al impozitărilor pe venit (cota unică de 16%) sunt favorizați cei cu veniturile foarte mari, comparativ cu cei care au venituri mici și de nivel mediu. Ar fi necesară scutirea de impozit a venitului până la o anumită limită și nu doar reducerile actuale modice.

Având în vedere nevoile existente ar trebui să se ajungă la un buget de protecție socială de cel puțin 25% din PIB (care este media țărilor UE), față de 18% cât este în prezent în România (cel mai mic nivel din grupul țărilor respective – *Eurostat*, 2013).

Pe de altă parte, la o analiză, fie și sumară, a cheltuielilor bugetare pe capitole, inclusiv în domeniul social, dincolo de fenomenele de fraudare ce se pot identifica trebuie eliminate alocări exagerat de mari, cel puțin raportat la resursele disponibile. Iată câteva dintre ele: cheltuieli cu investițiile din fonduri publice pe obiective mai puțin relevante pentru dezvoltarea economică și socială, costuri exagerate ale unora dintre lucrările executate; o sumă mare pentru o mașină veche (rablă), la cumpărarea uneia noi (6 800 lei, deși pe piața liberă prețul la care se vând acestea este de 10 ori mai mic); valoarea indemnizației pentru concediul parental de creștere a copilului sub 2 ani pentru beneficiari cu salariul mare (deși nu este un beneficiu contributiv, iar costul îngrijirii copilului ar trebui să fie același în toate familiile);

pensii calculate la 80% din veniturile ultimului an de activitate, sau alte aranjamente favorizante exceptate de la Legea Pensilor publice (în fapt, dacă s-a stabilit o limită maximă de contribuții la nivelul a cinci salarii medii pe economie, acesta ar trebui să fie reperul general și pentru pensiile speciale, dacă se mai acordă; ar fi de preferat însă pensiile ocupaționale); învățământ gratuit și burse și pentru nivelurile neobligatorii (învățământul superior – licență, masterat, doctorat), deși s-ar impune numai pentru cei cu rezultate foarte bune la învățătură și cu situații familiale defavorabile. Uneori cheltuielile publice sunt mărite și ca urmare a unor decizii al căror impact nu a fost bine determinat. Acesta este cazul, de exemplu, al sporirii numărului parlamentarilor (deși discuțiile în spațiul public erau de micșorare a lor) ca urmare a schimbării legii electorale. Alte destinații importante de cheltuieli se referă la plățile obținute prin instanțe pentru diverse prejudicii suferite de anumite persoane. De asemenea, plata contravalorii proprietăților naționalizate ce nu au putut fi retrocedate fizic, în condițiile reglementării „restitutio in integrum”.

O situație nefirească privește alocația de stat pentru copii, considerarea acesteia ca fiind un drept universal, pentru simplul motiv că ar trebui să existe și un astfel de drept și s-a ales acest beneficiu social, numai că valoarea lui este extrem de mică, astfel că pentru familiile cu venituri mici alocația respectivă este insuficientă, iar pentru cele care au venituri considerabile, această intervenție nu contează. Totuși, nu susțin creșterea puternică a alocațiilor bănești de asistență socială, inclusiv pentru copii, ci așa cum voi arăta mai departe, este mai importantă dezvoltarea serviciilor diferențiate pe vârste. Susțin aceasta pentru ca obținerea de venituri prin alocații să nu fie un scop în sine, cum se întâmplă în unele familii cu neglijarea copiilor în ceea ce privește educație, hrana, eventual cu prezența abuzurilor, copiii devenind victime ale violenței domestice. De aici rezultă și necesitatea serviciilor de consiliere pentru formarea responsabilității părintești în a da naștere copiilor și a-i crește corespunzător.

Pe de altă parte, în repartizarea cheltuielilor publice se remarcă și o limitare, pe care o consider total neîntemeiată, și anume, prevederea potrivit căreia anvelopa salarială pentru personalul plătit din fonduri publice să nu depășească 7% din PIB, ceea ce conduce la faptul că foarte mulți angajați din sănătate, educație, administrație să fie plătiți la un nivel apropiat de salariul minim pe economie. Creșterea acestuia din urmă este binevenită, dar trebuie să se meargă mai departe, pentru a se adapta o grilă de salarizare motivantă pentru ocuparea posturilor și o activitate de calitate în aceste sectoare. De altfel, scăderea salariilor cu 25% în anul 2010, în contextul crizei economico-financiare, și blocarea angajărilor în sistemul public au condus la o criză profundă de lipsă de personal, cu precădere în îngrijirea sănătății, mulți specialiști optând pentru munca în străinătate.

Totodată, însă, se acordă diferite bonusuri financiare neimpozitate (tichete de masă și vacanță) doar unor categorii de persoane.

În continuare sunt companii de stat puternic îndatorate care nu intră într-o restucturare de eficientizare.

Nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că, multe dintre persoanele de vârstă activă sunt fără loc de muncă, nu beneficiază de indemnizație de șomaj și primesc ajutor social. Un loc aparte în politicile de suport pentru populație este sprijinirea prin modalități diverse (consiliere, completarea studiilor, calificare) pentru a se integra pe piața muncii, cei care potențial ar putea face acest lucru, dar fie nu cunosc cerințele, fie nu au pregătirea necesară.

Fără îndoială că sunt și alte multe situații în care se pot identifica cheltuieli publice generoase, dacă nu chiar excesive datorate bugetului disponibil.

2. O schimbare radicală ar trebui realizată în sistemul de pensii. Consider că ar fi mult mai adecvat să existe un singur sistem public de pensii, cu contribuții din partea angajatorului și asiguraților. De asemenea, ar fi util să existe un sistem extins de pensii ocupaționale (nu speciale) cu contribuții din partea angajatului, inclusiv al statului pentru toți salariații plătiți din fonduri publice. O astfel de prevedere ar contribui substanțial în motivarea în muncă a salariaților și el se regăsește în multe țări dezvoltate (nu susțin prin aceasta că întotdeauna este adecvat să se preia ceea ce este în alte țări, ci ceea ce se dovedește adecvat pe baza unei analize preliminare minuțioase, iar în cazul prezentat succesul este dovedit). De asemenea, este important să primească suport sistemele private de pensii.

Cât privește așa-zisul pilon II de pensii publice administrate privat organizat pe bază de fond, deși acesta primește o parte din contribuția asiguraților (4%, în viitor 6%, din venitul asigurat), va furniza pensii mai mult simbolice pentru cei mai mulți dintre contributory, așa încât nu se justifică funcționarea lui, fiind propus mai degrabă ca sursă de investiții de către Banca Mondială (World Bank, 1994).

Să nu se ignore nici faptul că actualul nivel al celor mai multe pensii din sistemul public sunt foarte mici. De altfel, pensia medie, de 844 lei (CNPP, 2014), reprezintă doar 35% din salariul mediu pe economie, deși ar trebui să fie în jur de 50%.

Reducerea în continuare a nivelului contribuțiilor la sistemul public de pensii va diminua și mai mult resursele disponibile pentru plata pensiilor. La condițiile normale de muncă, valoarea contribuțiilor la pensie este de 26,3% din venitul asigurat, din care 15,8% angajatorul și 10,5% asiguratul, limitat la cinci salarii medii pe economie pentru fiecare loc de muncă. De fapt, resursele disponibile sunt diminuate, deoarece așa cum am menționat, echivalentul a 4% din venitul asigurat al persoanelor care acum au acum sub 42 ani merge la pilonul II.

O cauză a situației critice din sistemul public de pensii o constituie creșterea puternică a numărului beneficiarilor după 1990, atât prin pensionare timpurie, ca alternativă la șomaj, cât și prin invaliditate (aici fiind semnalate și fraude). Mărirea între timp a vârstei de pensionare a temporizat creșterea numărului pensionarilor și chiar se înregistrează o mică diminuare a acestuia în ultimii ani.

În fine, mai aduc în atenție un aspect, și anume că volumul populației active asigurate în sistemul public nu depășește 50% și că o mare parte a celor neasigurați vor fi în viitor solicitanți de beneficii de asistență socială. Așa cum este cunoscut,

tranziția la economia de piață a necesitat restructurări importante în domeniu, fiind prezente și acte de fraudare. Ceea ce a rezultat a fost o dezindustrializare puternică, costuri sociale însemnate și o reducere substanțială a populației ocupate, multe persoane emigrând în căutare de locuri de muncă.

3. În domeniul îngrijirii sănătății sunt câteva mari obiective de atins: motivarea, personalului de specialitate de a lucra în țară prin salarizare corespunzătoare și dotare tehnică; creșterea nivelului de finanțare pentru a se răspunde nevoilor existente, un mai bun acces al populației la servicii de calitate; atenție specială acordată prevenției și tratării bolnavilor cronici.

4. Și sistemul de educație, care de fapt nu intră în sfera cheltuielilor de protecție socială, dar are multe consecințe pentru viața a oamenilor, ca și pentru dezvoltarea societății ca întreg, are nevoie de o mai bună finanțare. O atenție cu totul aparte merită să fie acordată înscrierii și participării școlare a copiilor, cu evitarea părăsirii timpurii a sistemului de învățământ. Este binecunoscut faptul că familiile foarte sărace întâmpină dificultăți și nici nu sunt interesate prea mult de educația copiilor.

Din punctul meu de vedere, este importantă extinderea capacității rețelei școlare, după restrângerea drastică în primii ani ai tranziției, astfel încât să se evite învățământul în schimburi. Prin astfel de măsuri se creează posibilitatea unor activități multiple în școală și dincolo de programul de clasă, inclusiv prin suport în pregătirea elevilor. Ar fi utilă și trecerea la servirea unei mese în cadrul școlii, gratuit pentru copii proveniți din familiile nevoiașe.

5. Alt domeniu distinct de intervenție publică, de această dată pentru întreaga populație, privește activitățile legate de prevenirea pierderilor de bunuri și de vieți omenești în cazul producerii de catastrofe naturale. În România este vorba, în special, de inundații și cutremure. Tot aici includ și acțiunile de ordine publică la nivel local, de creșterea siguranței vieții cetățenilor, precum și urmărirea și respectarea drepturilor acestora, protecția față de amenințările externe.

6. Multe îmbunătățiri sunt de dorit a fi întreprinse în domeniul asistenței sociale, atât în ceea ce privește beneficiile bănești, cât și serviciile respective, avându-se în vedere menținerea unui raport funcțional între venitul din muncă și nivelul beneficiilor de asistență socială, pentru a nu demotiva participarea pe piața muncii, așteptându-se protecția socială. Și aici trebuie să se evite acordarea frauduloasă de beneficii. Totodată, consider că este mai eficient să se acorde, pe cât posibil, suportul în servicii și bunuri decât în beneficii bănești, astfel încât ajutorul să meargă direct la persoanele aflate în nevoie.

O parte din ajutoarele financiare ar trebui acordate prin rambursarea unor cheltuieli devenite eligibile, și astfel există garanția că se ating țintele ce le sunt destinate.

Un loc cu totul aparte ar trebui să-l ocupe dezvoltarea rețelei de servicii de asistență socială în cadrul comunităților locale, cu precădere în zonele sărace, pentru a se putea interveni în sprijinul persoanelor care necesită ajutor, de la

victimele violenței în familie și copii neglijați, la persoanele vârstnice fără suport familial.

De asemenea, aceste servicii pot îndeplini roluri dintre cele mai utile în consiliere și educație, iar în colaborare cu organele de ordine publică și în prevenția comportamentelor delincvente.

O atenție mărită, cu suport complex, se impune pentru familiile sărace cu mulți copii. Aceștia, adesea sunt obligați să trăiască în stradă, să cerșească sau să muncească, ignorându-se participarea școlară, cu proporție mare a abandonului școlar și deci, cu șanse reduse de a se integra în viitor pe piața muncii. Astfel de evoluții devin cauze ale sărăciei persistente.

La rândul său, o atenție cu totul aparte trebuie acordată copiilor instituționalizați. Pe de-o parte, este vorba de asigurarea unui tratament adecvat acestor copii, iar pe de altă parte, de extinderea serviciilor de adopție și încredințare.

Evident că intervențiile de protecție socială, așa cum specificam anterior, trebuie astfel realizate încât să nu afecteze procesele de pe piața muncii, în sensul evitării angajării de către cei care pot lucra și dacă sunt și locuri de muncă disponibile.

Nu în ultimul rând, am în vedere dezvoltarea sistemului de locuințe sociale pentru a asigura un adăpost celor care nu îl au, cu măsuri de igienizare a localităților.

CONCLUZII

Fără a pretinde că aș fi epuizat modalitățile de intervenție prin politici sociale pentru îmbunătățirea calității vieții, dacă cel puțin o parte dintre exemplificările aduse în atenție ar fi implementate, s-ar obține rezultate notabile în domeniul respectiv. Am în vedere atât populația ca întreg, cât și categoriile care prezintă vulnerabilități, fără a neglija vreuna dintre ele. Totodată, nu este întemeiată acordarea de privilegii, indiferent de importanța funcției deținute de cineva, inclusiv persoanelor care dețin funcții înalte în stat.

BIBLIOGRAFIE

- Anderson, J., *Public Policy Making*, New York, Holt Rinehart and Winston, 1984.
Bauer, R., (ed), *Social Indicators*, Cambridge, Massachusetts, MIT Press, 1966.
Casa Națională de Pensii Publice (CNPP), 2014.
Esping-Andersen, G., *The Three Worlds of Welfare State*, Oxford University Press, 2002.
Eurostat, *Statistics*, 2013.
Mărginean, I., *Politica socială și economia de piață în România*, CIDE, Anale INCE, București, 1994.
Mărginean, I., *Politica socială, Studii 1990–2004*, București, Editura Expert, 2004.
Mărginean, I., *Politica socială factor al dezvoltării societății*, în „Calitatea Vieții” nr. 1, 2014, pp. 5–22.
Mărginean, I., Precupețu, I. (coord.), *Paradigma calității vieții*, București, Editura Academiei Române, 2011.

- Ministerul Finanțelor Publice (MFP), *Bugetul general Consolidat*, 2014.
- Vandenbroucke, F., *Open Co-ordination and Sustainable Social Justice in Europe*, Conferința Leuven, Belgia, 2001.
- Zamfir, E., Zamfir, C. (coord.), *Politica socială. România în context european*, București, Editura Alternative, 1995.
- Zamfir, C., (coord.), *Politica socială în România 1990–1999*, București, Editura Expert, 1999.
- World Bank, *Policy Research Report. Averting the Old Age Crisis*, Oxford University Press, 1994.

*M*y objective followed in this paper is to put into evidence the social policies measures which can contribute to improving quality of life of the Romanian population. According to now general accepted definition, the quality of life is a multidimensional field and includes practically all aspects that are connected with people's life, from various conditions in which they are leaving, to activities, perceptions, evaluations and subjective feelings (I. Mărginean, I. Precupețu, coordinators, *Paradigma calității vieții*, Editura Academiei Române, 2011).

The level of quality of life of individuals, groups and communities depends on many factors starting with what a person and his/her family, communities are doing, and ending with public policies interventions, including social policy measures.

The last type of interventions consists in monetary or in kind benefits and social services, and had to be making only of the second level. This means that such measures have to come into actions only when the first factor mentioned before (person and his/her family) can not achieve a desirable level of quality of life, and they maybe in connections with what it is doing in the field by communities, Associations and Organizations thru public-private partnerships.

In fact, even at the starting stage of development on quality of life in the '60 (USA Program "The Great Society") this domain was connected with public policies on the social field – the war against poverty.

In this contribution I want to continue my several analysis in the field, taking into consideration the actual stage of Romanian society development, and I will treat the topics mostly as objectives.

Keywords: *quality of life, social policy, monetary and in kind benefits, social services.*